

El nudistes volen un lloc al sol

Molt sovint, despullar-se a la platja, amb la sana pretensió de prendre un bany de sol integral, pot dur problemes i incomoditats. Aconseguir espais on el nudisme siga autoritzat tampoc no ha estat fàcil, i bé que ho saben els grups naturistes. Per a molts, el nu continua sent perillós.

De «la moral» als «voyeurs»

No és cap moda. Allà pels anys trenta, audaços nudistes feien front a la moralitat d'aleshores al si de les societats naturistes que van florir a l'època de la segona república. Funcionaren amb tota normalitat fins a l'arribada del feixisme, quan la «cruçada» incautà totes les propietats legals dels naturistes —xalets i extensions de terrenys per a les seues pràctiques—, i va quedar prohibida, també, tota exhibició del cos pública o privada. La brigada «La Moral» envai les platges.

La Moral era un grup policial que depenia del Ministeri de la «Gobernación», i que cuidava els bons costums. A peu o a cavall, la brigada repressora recorria les platges davant el pànic dels banyistes que havien tingut la frivolidat de llevar-se el barnús. Aquests guardians de les bones virtuts posaven tan d'afany en la faena que eren incorruptes al sol de justícia alacantí, i van obli-

Paco Cutillas

gar un ciutadà de Pego a cobrir-se amb la jaqueta la part superior del cos. Un cos, d'altra banda, prèviament abillat amb pantalons, camisa i corbata. El de Pego anava de boda. Bronques, cops de verga o multes —fatals en èpoques de misèria— constituïen els poders dissuasoris amb què comptava La Moral, quan no el càstig humiliant de rapar el cabell al zero, segons la gosadia del sofrit banyista dels anys quaranta.

Les societats naturistes tornaren a l'activitat a principi dels anys setanta, quan recompraren, no sense esforç, les propietats

que el feixisme els havia expropiat. Amb tot, molts practicaren individualment durant la clandestinitat la lliure exposició del cos, malgrat les dures prohibicions a què eren sotmesos. Avui disposen de locals amb restaurant vegetarià, biblioteca i saló de conferències, on distints especialistes disserten sobre els avantatges de la musicoteràpia, l'acupuntura, el massatge i tot allò que es relaciona amb els tractaments naturals. Són nudistes associats enemics del nu practicat a les platges, perquè el consideren contemplatiu i exhibicionista.

Però en això no estan d'acord els nudistes al·ludits, tot i que admeten que, en alguns casos, persones aficionades al culturisme, caldria dir-ne esport que consisteix en l'acumulació harmoniosa de músculs, fan exhibició de bíceps vora la platja; amb la inevitable presència de *voyeurs*, fauna que adopta distintes postures d'abús contemplatiu. «Al principi —comenta Ferran Baixauli—, la gent et mirava com una cosa rara, un poc avergonyits davant la teua nuesa. Era, si es vol, una reacció lògica per la falta de costum en les platges

valencianes. El que ja no tenia sentit és que s'organitzassen autobusos, concretament jo en recorde uns de Sueca, amb excursions organitzades a les platges de nudistes. Tot i que era de pena, nosaltres ens descollonàvem. Venien famílies senceres.»

Això passava als anys 78-

La transició política procurà més d'un numeret als nudistes, els quals es posen d'acord a l'hora de qualificar aquesta època com la de la més brutal repressió. «Ja que —opinen— durant el franquisme sabies a què t'exposaves.» Més d'una vegada, l'any 1978, veien aparèixer

2.000 pessetes, però amb l'agreujant de sentir-se com un delinqüent perseguit. De governador hi havia Pérez Olea, de trist record per als nudistes que, malgrat tot, feren d'aquell tros de platja un lloc de reunió. Josep Antoni, un naturista que prenia el sol en la platja des de 1976,

prova evident de la increïble democràcia espanyola», es lamenta el naturista.

Sota la dictadura franquista, la gent es reunia en petits grups, generalment de tres o quatre persones, que practicaven el naturisme en platges desèrtiques i a l'hivern. Era l'única ma-

Jordi Vicent

79, quan els primers grups de nudistes agafaren com a terreny propici la platja del Saler, a l'altura del camp de golf. Des dels autobusos ressenyats fins a *voyeurs* equipats amb llargavistes, els naturistes, sobretot les dones, han hagut de patir la visita d'aquests elements tan estranys a la natura. Cosa que provocà la reacció d'alguns clients de la platja del camp de golf, que fotografiaven els *voyeurs*, amb l'amenaça de publicar les fotos a la premsa.

De tant en tant, per les platges es despenjava algun moralista, disposat a enviar al foc etern els naturistes. «Recorde un home net d'edat mitjana, que duïa el diari *El Alcázar* sota el braç, i la gallina inconstitucional adherida a la corretja del rellotge, mentre proferia insults contra els nudistes. Naturalment, la gent protestava, i aleshores ell reclamava, com ciutadà que viu en una democràcia, la pròpia llibertat d'expressió. Tenia molta cara», explica Ferran.

Jordi Vicent

per damunt de les dunes una filera de tricorns que, fusell en mà, dissolien la concentració naturista, quan no acabaven dins el *jeep* de la Guàrdia Civil i amb la multa corresponent. Multa de 10.000 pessetes, que, recurs rere recurs, quedava reduïda a

comenta que el seu grup va aconseguir que un fotògraf d'*Interviú* hi anàs amb la intenció de captar la instantània de la guàrdia civil detenint-los. «Fou una pena que per aquells dies no vinguessen els tricorns. La foto hauria donat la volta al món, com a

nera possible de fer-ho i, tot i aquelles precaucions, alguns d'ells anaven a les comissaries «por prácticas inmorales». Tal és el cas que li va succeir a un pintor de renom de la ciutat de València, que fou sorprès pels grisos, amb la vestimenta natural, junt a dues jovenetes, en un lloc recòndit de la Malva-rosa. El pintor apel·là al masclisme de la policia, per tal d'aconseguir que deixassen marxar les xicones, fent-se ell responsable de la situació. Davant el comissari, l'hàbil pintor esgrimí l'argument que, si el treien a la premsa, li feien publicitat: «sorprendido el pintor fulano de tal cuando tomaba el sol...». El comissari resolgué saldar el problema amb una multa i advertit-lo sobre la reincidència. És ben cert que, durant el franquisme, hi hagué poques denúncies, per dues raons: perquè la pràctica naturista era poc estesa, i perquè els qui la seguien ho feien en la clandestinitat total.

La falta de condicionaments és la primera queixa

Reportatge

dels naturistes. A hores d'ara, l'Ajuntament de València, després d'unes gestions excessivament llargues, ha condicionat el tros de platja conegut com la «casa negra», en el terme del Saler.

Una tanca de canyes, de 2 metres de dalt per 750 de llarg i 93 de profunditat, tanca un terreny de 20.000 metres quadrats, l'actual propietat dels nudistes. Però, provisionalment, ja que el permís consistorial només té validesa fins l'1 de gener de 1985, segons l'ordre de Govern Civil. No és massa, però almenys presenta bones perspectives per a la nòmina creixent de naturistes que troben, segons confessen, en aquesta pràctica una millora de la salut, com ara la reducció de la cel·lulitis en les dones, o l'estímul d'una major potència sexual.

La dreta no entén en qüestions de salut. Encara hi ha zones a l'Estat espanyol, Galícia, per exemple, on s'ha de recórrer als vots de l'esquerra per tal que les dones puguin desprendre's d'una peça del bikini, sense ser denunciades per immorals. És la «moral» tradicional que, d'una banda, intenta prohibir el *top-less* i, de l'altra, manté una *querida* al preu que siga.

Jordi Vicent

Alacant: poques platges, menys aficionats

Miquel MARTÍNEZ

La costa de l'Alacantí i de les comarques més pròximes mostra poques possibilitats oficials pel que fa a platges nudistes. Les principals platges de la capital del sud (el Postiguat, Sant Joan, l'Albufera) i, també, aquelles que concentren més el turisme a Torrevella i a Benidorm, ofereixen, com a màxim, el *top-less* ja permès i assimilat.

«Urbanova» ha estat l'única platja que ha estat

autoritzada per part de l'Ajuntament de la ciutat i, malgrat això, no atrau aquells qui prenen nus el sol i el bany per aquestes terres. Per a anar-hi, cal prendre la carretera que comunica Alacant amb Elx, i aquesta distància sembla ser un entrebanc i no atrau massa «públic». Però no només hi ha això, també hi ha el cas de la gent que fa nudisme on sempre l'ha fet i que, a Alacant, es concentra al Cap, camí de Sant Joan, platja que ofereix als banyistes una tranquil·litat i un paisatge rocós molt estimat. Tot i no comptar amb la qualificació oficial de «platja nudista», ha estat, de fet, acceptada. Al

Cap trobem tot tipus de públic, indígena i estranger, i un ampli horitzó d'edats, que conviu sense conflictes: els uns porten vestit de bany, pocs, i la majoria pren el bany sense altra cosa que la gràcia del seu cos.

Fora de la ciutat d'Alacant trobem un seguit de llocs on la gent fa nudisme «de per lliure», sense esperar cap sanció oficial. Algunes caleta de Dènia, el Mascarat, part de la platja dels Arenals, a Elx, algun racó de la costa de Torrevella, etcètera, són els caus utilitzats per un públic que, si el comparem amb altres zones del País Valencià, és, sens dubte, minoritari.

La màgia del nu

No és un espectacle, però refresca la retina veure la figura àgil d'una dona oferint el cos al vol de les gavines. O la d'un home, qüestió de gustos, que no és aliena a l'estètica del paisatge.

Es com un ritual assajat. Estén la tovallola, despenja la bossa eivissenca del muscle i es lleva les sabatilles. Lentament, fa una mirada a l'entorn. Pacència, encén-te un cigarret.

F.T.

Amb l'esforç del bellugueig de caderas cau la faldilla. Ara un peu, ara l'altre, la minivaquera queda escampada en l'arena. La plega acuradament dins la bossa. Una operació, aquesta última, que la nudista ha fet sense flexionar les cames i donant el cul —encara en bragues— al *voyeur*, que xama llargament del Winston. S'arregla el cabell en forma de cua. No té pressa. Elles mai no en tenen, de pressa. A continuació, va el *niqui*, una peça amb ratlles negres i

grogues horitzontals, que la nudista puja amunt. Els pits són redons i, de moment, rígids, ja que s'inclinen una mica avall quan ella baixa els braços. Per darrere, la panoràmica de l'esquena, bruna i travessada per un solc lleugerament profund. Plaer visual que aprofita el *voyeur*, mentre ella, no sense cura, guarda, també, el *niqui* a l'eivissenca. En breus instants, a la nudista, li rrelliscaran les bragues. Ha arribat l'estiu. Estupideses governatives intentaren prohibir-lo.